

1054 Budapest, Alkotmány u. 5.

Levélcím: 1391 Budapest, 62 Pf. 211.

Telefon: (06-1) 472-8865, **Fax:** (06-1) 472-8860

Ügyszám: Vj/28/2013.

Iktatószám: Vj/28-215/2013.

A Gazdasági Versenyhivatal eljáró versenytanács a dr. J.K. () által képviselt [tanúval] szembeni eljárási bírság kiszabásáról szóló vizsgálói végzéssel szemben benyújtott jogorvoslati kérelem tárgyában – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

v é g z é s t .

A Gazdasági Versenyhivatal eljáró versenytanácsa

1. a vizsgálók[tanúval] – mint az eljárás egyéb résztvevőjével – szemben, Vj/28-175/2013. szám alatt kiszabott eljárási bírságot megállapító végzését akként változtatja meg, hogy
 - a. a kiszabott eljárási bírság összegét 50.000,- Ft-ra (azaz Ötvenezer forintra) csökkenti,
 - b. megállapítja, hogy a kérelmező az Egészségügyi Szolgáltató Zrt. munkavállalója,
2. megsemmisíti a vizsgálók Vj/28-175/2013. számú eljárási bírságot kiszabó végzés indokolásának
 - a. a felróhatóság mértéke kapcsán tett azon megállapítását, hogy a kérelmező köztisztviselőként dolgozik és ebből kifolyólag általában is morális felelősség terheli közigazgatási hatósági eljárásokban való kötelezettségei teljesítése kapcsán, amire figyelemmel is indokolt a súlyosabb szankció alkalmazása,
 - b. az érintett vagyoni helyzete és jövedelmi viszonyai kapcsán tett azon megállapítását, hogy a GVH tudomása szerint a tanú (kérelmező) a GYEMSZI vezető állású dolgozója,
 - c. azon megállapítását, hogy a vizsgálók a tanú vagyoni helyzete, alapján állapították meg a bírság összegét.

A Gazdasági Versenyhivatal eljáró versenytanácsa egyebekben a vizsgálók Vj/28-175/2013. számú eljárási bírságot kiszabó végzését helyben hagyja.

E végzés felülvizsgálatát a kézhezvételtől számított nyolc napon belül a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz címzett, de a Gazdasági Versenyhivatal Versenytanácsánál benyújtandó vagy ajánlott küldeményként postára adott jogorvoslati kérelemben lehet kérni. A kérelmet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság nemperes eljárásban bírálja felül, amely során kizárólag okirati bizonyításnak van helye, azonban a bíróság a feleket a szükségeshez képest meghallgathatja.

I n d o k o l á s

1.

I.

A tényállás megállapításának alapjául szolgáló körülmények

A Vj/28/2013. számú eljárás tárgya

1. A Gazdasági Versenyhivatal (a továbbiakban: GVH) 2013. április 9-én kelt Vj/028/2013. számú végzésével versenyfelügyeleti eljárást indított, mert észlelte, hogy az EUROMEDIC-PHARMA Gyógyszernagykereskedelmi Zártkörűen Működő Részvénytársaság, a HUNGAROPHARMA Gyógyszerkereskedelmi Zártkörűen Működő Részvénytársaság és a TEVA Magyarország Gyógyszerforgalmazó Zártkörűen Működő Részvénytársaság (mint a jelenleg eljárás alá vont TEVA Gyógyszergyár Zártkörűen Működő Részvénytársaság jogelődje), a Budapesti Egészségközpont Zrt. (továbbiakban BEK Zrt.) által 2011-ben „Gyógyszerek és infúziós oldatok szállítása (nettó) 5.000.000.000 Ft/év értékben” tárgyban kiírt gyorsított meghívásos keret-megállapodásos eljáráshoz kapcsolódóan
 - az eljárás alá vontak lehetséges versenytársak keret-megállapodásos eljárásból történő kiszorítása céljából előzetes egyeztetést követően befolyásolták a közbeszerzés pályázati kiírás alkalmassági feltételeinek ajánlati felhívásban történő megjelentetését;
 - a pályázati feltételek ismeretében előzetesen egyeztettek, és megállapodtak az egyes vállalkozások által adandó (végső ajánlatban megjelölt) ajánlati árakban, illetve termékenként, az egyes vállalkozásokra lebontva felosztották a keret-megállapodással érintett termékeket.
2. A rendelkezésre álló információk szerint a vállalkozások fenti magatartásukkal az ajánlati felhívásban megjelölt kórházi intézmények és azok telephelyei által lefedett gyógyszer piacon a piaci részesedéseik szinten tartását és az elért árszintek megtartását akarták elérni.
3. A rendelkezésre álló adatok alapján alaposan feltehető továbbá, hogy az ajánlatadó vállalkozások magatartásukat a Pharmaudit Kft. és a Medicon Professional Zrt. segítségével és koordinálása mellett folytatták mind a közbeszerzési kiírás alkalmassági feltételeinek kidolgozása és ajánlati felhívásban való megjelenítése, mind a végső ajánlati árak kidolgozása terén.
4. Az eljárás alá vontak ezzel a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 11. §-a (2) bekezdésének a), d), és f) pontjaiban foglalt tényállást megvalósításával valószínűsíthetően megsértették a Tpv. 11. §-ának (1) bekezdésében előírt tilalmat.

A tanú meghallgatásra történő idézése

5. [Tanú] a vizsgált időszakban a feltételezett jogsértésben részes eljárás alá vont vállalkozás, a HUNGAROPHARMA Gyógyszerkereskedelmi Zártkörűen Működő Részvénytársaság kórházi üzletág igazgatója volt.
6. A GVH a 2014. április 9-én kelt, Vj/28-149/2013. számú végzésével tanúmeghallgatásra idézte [tanút] (a továbbiakban: kérelmező) 2014. április 23-án 10.00 órára a GVH hivatalos helyiségébe, mert a versenyfelügyeleti eljárásban a feltételezetten jogsértő magatartás megítéléséhez szükség volt tanúkenti meghallgatására, mivel az ügyre vonatkozó lényeges tények a tanú meghallgatásával bizonyíthatók.
7. A kérelmező az idéző végzést a tértivevény tanúsága szerint 2014. április 14-én vette kézhez. Ezt követően a kérelmező a 2014. április 18-án kelt és postára adott, Vj/28-158/2013. számú, a GVH-hoz a meghallgatást megelőző napon, 2014. április 22-én beérkezett tájékoztatásában az idéző végzéssel kapcsolatban kifejtette, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság 18.B.30.666/2014/2. sorszám alatt 2014. április 4-én megküldte számára a Budapesti X. és

XVII. Kerületi Ügyészség vádiratát, melyben a GVH által felvázolt tényállás körében vele, mint IV. r. vádlottal szemben büntetőeljárás indult. Mindezek alapján a kérelmező a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 53. §-ának (4) bekezdésére figyelemmel a hivatkozott büntetőeljárás jogerős befejezéséig a versenyfelügyeleti eljárásban tanúvallomást nem kíván tenni.

8. A kérelmező a szabályszerűen kiküldött, Vj/28-149/2013. számú idézésnek nem tett eleget¹, a tanúmeghallgatás időpontjában nem jelent meg a GVH hivatalos helységében. A kérelmező a rendelkezésre álló határidőben igazolási kérelmet nem nyújtott be. A kérelmező távolmaradását az eljárási cselekményről a vizsgálók, 2014. május 10-én kelt, Vj/28-169/2013. számú feljegyzése tanúsítja.

A vizsgálók eljárási bírságot kiszabó végzése

9. Ezt követően a GVH vizsgálói 100.000.- Ft eljárási bírságot szabtak ki a kérelmezőre 2014. május 19-én kelt, Vj/ 28-175/2013. számú végzésében (a továbbiakban: végzés).
10. A végzés szerint a kérelmező tanúmeghallgatásról való távolmaradása az eljárás elhúzását eredményezte és a valós tényállás feltárásának megghiúsítására irányult.
11. A végzés indokolása a kérelmező jogellenes magatartása körben tartalmazta, hogy egy közigazgatási hatósági eljárásban (mint amilyen a versenyfelügyeleti eljárás is) a valós tényállás feltárása nemcsak elsődleges fontosságú az eljárás eredményessége szempontjából, hanem a Ket. 50. §-ának (1) és (6) bekezdései szerint törvényi kötelezettség is. Ezt a célt szolgálja a Ket. 53. §-ának (1) bekezdése szerinti tanúmeghallgatás lehetősége is. A tanúmeghallgatás intézménye a Ket. 7. §-ában megfogalmazott, az eljárások lehető leggyorsabb lezárásának követelményével – lehetővé teszi, hogy a hatóság és a tanú közötti hosszadalmas levélváltások helyett élőszóban lehessen tisztázni speciálisan a versenyfelügyeleti eljárásban felmerülő olyan ténykérdéseket, amelyek megítélésben a hatóságnak segítség lehet a tanú vallomása.
12. A végzés szerint a GVH-t – a bírói gyakorlat által is megerősítetten – terheli a valós tényállás teljes feltárásának kötelezettsége. A bíróság is kimondta, hogy „a kialakult jogalkalmazói gyakorlat érthető okokból csak nagyon szűk körben kívánta lehetővé tenni a tényállás felderítési kötelezettségnek a kötelezett részéről történő esetleges negligálását.” Ez a nagyon szűk kör egy tanúmeghallgatáson arra az esetre korlátozódik, amikor a tanú egy feltett kérdés kapcsán önmagát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná.
13. A végzés szerint a versenyfelügyeleti eljáráshoz hasonlóan a büntetőeljárásban sincs mód arra, hogy a tanú az önvád elkerülésére hivatkozva a tanúmeghallgatáson ne jelenjék meg, vagy, hogy azon a vallomástételt teljes egészében megtagadja. Mindezek alapján a tanú nem határozhat úgy, hogy nem jelenik meg, és ezáltal a hatóság egy kérdésére sem válaszol, még akkor sem, ha egyebekben egy folyamatban lévő büntetőeljárás terheltje.
14. A végzésben hangsúlyozták a vizsgálók, hogy nem vitatják a tanúnak azt a jogát, miszerint bizonyos kérdésekre nem köteles válaszolni, hiszen az „önvádra kötelezés tilalmának” megfelelő garanciája a tanút is megilleti és így az olyan kérdésre megtagadhatja a választ, amellyel bűncselekmény elkövetését ismerné el. E körben hangsúlyozták a vizsgálók, hogy a jogalkotó szándéka nyilvánvalóan nem vezethetett arra, hogy a tanú jogává tegye annak megítélését, hogy melyek azok a kérdések, amelyek ilyenformán nem megengedhetőek. Ellenkező esetben a valós tényállás feltárásában ellenérdekű tanú abba a helyzetbe kerülne, hogy képes lenne ellehetetleníteni a versenyfelügyeleti vizsgálatokat. Éppen ezért szükségeszerű, hogy a vizsgálók döntsék el adott meghallgatáson, mi az a kérdés, amire az

¹ A tanú távolmaradását az eljárási cselekményről a Vj/28-169/2013. sz. feljegyzés tanúsítja

adott meghallgatott a válaszadást megtagadhatja az önvádra kötelezés tilalmából kifolyólag. Ebből következően a tanúnak nem állt jogában az összes feltett kérdés megválaszolásától megjelenési kötelezettségének elmulasztásával előre elzárkózni, és ilyen formán a nyilatkozattételt – a kérdés ismerete nélkül – általában véve megtagadni.

15. A végzés szerint tehát, a kérelmező azon magatartása, miszerint a meghallgatáson nem jelent meg az eljárás elhúzását eredményezte, mivel a tanú meghallgatására egy újabb határnapot kellett tűzniük. Ezen felül a kérelmező magatartása a valós tényállás feltárásának a megghiúsítására irányult, tekintettel arra, hogy a tényállás feltárásához szükséges a kérelmező vallomástétele, hiszen az ügy lényeges körülményei a kérelmező vallomásával lennének feltárhatók. A tanúvallomás megtagadása nyilvánvalóan arra irányul, hogy az ügynek a kérelmező által tisztázható lényeges körülményei homályban maradjanak. A végzés kimondja, hogy az eljárási jogsértés jelen esetben abban áll, hogy egyrészt a tanú nem teljesítette azon – a Ket. 53. §-ának (2) bekezdésében írt – kötelezettségét, mely szerint a hatóság előtt meg kell jelennie, másrészt ezzel előre és kategorikusan, a feltett kérdések ismerete nélkül tagadta meg a válaszadást.
16. A bírság összegének meghatározásakor a GVH a jogellenes magatartás súlya kapcsán figyelembe vette, hogy az eljárás elhúzását eredményező és a valós tényállás feltárásának megghiúsítására irányuló magatartás a vizsgálók álláspontja szerint súlyos eljárási szabálysértés, mivel az a célja, hogy a GVH, mint a közérdeket védeni hivatott hatóság ne gyakorolhassa hatáskörét, és ezáltal megghiúsítsa a versenyjogi jogsértések feltárását. Különösen igaz ez a fogyasztói jólétet, és így a közérdeket legsúlyosabban veszélyeztető – jelen eljárás tárgyául is szolgáló – kőkemény kartellek kapcsán folytatott vizsgálatok során. Kőkemény kartellek esetében ugyanis a jogsértést elkövető vállalkozások a jogsértés súlyához igazodó, a komolyabb elrettentést szolgáló magasabb bírság kiszabásával kell, hogy számoljanak. Ezért e szankció elkerülése érdekében az eljárás elhúzására vagy eredményének megghiúsítására erősebb késztetést érezhetnek, illetve az ilyen magatartások is súlyosabban minősülnek. Szükséges ezért a kőkemény kartellek tárgyában indított eljárásokban a nagyobb elrettentést biztosító bírságok alkalmazása.
17. A bírság összegének meghatározásakor a GVH a felróhatóság mértéke kapcsán figyelembe vette, hogy az eljárási bírságra alapot adó jogsértés a kérelmezőnek felróható. Egyfelől magatartása szándékos, mivel az idéző végzésbe foglalt, a megjelenési kötelezettségre irányuló kifejezett figyelmeztetés ellenére nem jelent meg. Másfelől a tanúvallomásnak a feltett kérdések ismeretének hiányában való előzetes megtagadása a tanút megillető joggal való visszaélésnek minősül. Harmadrészt a jelenleg köztisztviselőként dolgozó kérelmező ebbéli mivoltában a közigazgatási eljárás természetével nyilvánvalóan tisztában van, így ismeri eljárásbeli kötelezettségeit, amelyet ennek ellenére szándékosan és visszaélészerűen megszegett. A végzés szerint elmondható, hogy a kérelmezőt, mint jelenleg köztisztviselőként dolgozó személyt, általában is morális felelősség terheli közigazgatási hatósági eljárásokban való kötelezettségei teljesítése kapcsán. A végzés tartalmazza, hogy mindezek alapján a felróhatóság megléte és foka, és a tanú köztisztviselői mivolta is indokolja a súlyosabb szankció alkalmazását.
18. Enyhítő körülményként vette figyelembe a GVH, hogy a kérelmező távolmaradása indokául hozta fel, hogy meghallgatásán egyébként is élne a vallomástétel megtagadásának jogával. Ezen indok abban a tekintetben méltányolható, hogy a GVH tudomása szerint jogi képviselővel nem rendelkező kérelmező tévesen gondolta azt, hogy a tanúvallomás megtagadása valamennyi feltehető kérdésre vonatkozik. Ez a tévedés sem mentesíti azonban az alól, hogy a fentiekben kifejtettek szerint megsértette azt a kötelezettségét, hogy az idézésben meghatározott időben és helyen megjelenjék.
19. Az érintett vagyoni helyzete és jövedelmi viszonyai kapcsán a vizsgálók a végzésben

kifejtették, hogy a kérelmező vagyoni helyzete és jövedelmi viszonyai nem ismertek. A GVH tudomása szerint ugyanakkor a kérelmező a Gyógyszerészeti és Egészségügyi Minőségi és Szervezetfejlesztő Intézet vezető állású dolgozója.

20. A Tptv. 61. §-ának (3) bekezdése szerint az eljárási bírság legkisebb összege 50.000 forint, legmagasabb összege vállalkozásnak nem minősülő természetes személy esetében ötszázezer forint. A végzés szerint a vizsgálók a jogsértés súlya, a felróhatóság mértéke és a tanú vagyoni helyzete, alapján állapították meg a bírság összegét.
21. A vizsgálók a kérelmezőt a végzésben felhívták egyúttal arra, hogy 2014. május 28-án ismételten jelenjen meg a GVH hivatalos helyiségében tanúmeghallgatásra.
22. A 2014. május 28-án kelt, Vj/28-184/2013. számú jegyzőkönyv szerint [a tanú] a tanúmeghallgatásra megjelent. A tanúmeghallgatáson a kérelmező jogi képviselője előadta, hogy továbbra sem értenek egyet a GVH jogi álláspontjával, és fenntartják korábbi, írásos álláspontjukat. A vallomástételt ezért a kérelmező ismételten megtagadta és e körben a jegyzőkönyv mellékletét tartalmazó beadványban ismételten írásba foglalta vonatkozó nyilatkozatát, mely tartalmilag megegyezik, jelen végzés II: részében ismertetett jogorvoslati kérelemmel.
23. A kérelmező az eljárási bírságot kiszabó végzést 2014. május 23-án vette kézhez.

II.

A kérelmező jogorvoslati kérelme

24. A kérelmező 2014. május 28-án postára adott és a GVH-hoz 2014. május 29-én beérkezett Vj/28-186/2013. számú iratban a vizsgálók eljárási bírságot kiszabó végzése ellen fellebbezést nyújtott be.
25. A kérelmező fellebbezésében a Ket. 105. §-a alapján kéri, hogy a Versenytanács az eljárási bírságot kiszabó végzést - mint jogalap nélküli végzést - semmisítse meg.
26. A kérelem indokaként előadja, hogy álláspontja szerint a GVH eljárási bírságot kiszabó végzésének indokolása jogszabályellenes, a kérelmező személyiségét mélyen sértő, fenyegető feltételezéseken alapul az alábbiak miatt:
27. A GVH jogszabályellenesen állapította meg, hogy a kérelmező által választott kapcsolattartási mód jogszabályba ütköző, távolmaradása jogellenes, tekintettel arra, hogy a távolmaradásának okát postai úton írásban jelezte, annak jogszabályi alapját megjelölte. A Ket. 28. §-ának (1) bekezdése alapján törvényben biztosított joga a kapcsolattartási formának a meghatározása. E körben hivatkozott a Ket. 8 §-ára, a Ket. 28/A §-ának (1) bekezdésére, a Ket. 28. §-ának (5) és (8) bekezdéseire és a Ket. előbbi rendelkezésihez fűzött indokolásra és kommentárra.
28. A GVH megsértette a Ket. 2. §-ának (2) bekezdésében írt törvényi kitétel jogszerű alkalmazását, amikor a kérelmező a Ket. 53. §-ának (4) bekezdéséből eredő, törvény által biztosított jogát csorbította. E körben a kérelmező hivatkozik a Ket. 53. §-ához fűzött Miniszteri Indokolásra², a Ket. kommentárookra³, valamint a büntetőeljárásról szóló 1998. évi

² Relatív tanúzási akadály esetén az ügyre vonatkozó tényeket, körülményeket ismerő személy maga dönti el, hogy kíván-e tanúskodni, ő erre nem kötelezhető és passzív magatartása nem szankcionálható. [...]

³ [...] „A Ket. tehát kiterjesztette ennek a relatív akadálynak a hatókörét, hiszen a tanú az egész vallomás tételét megtagadhatja, ha annak valamely részével (egy kérdésre adott válaszával) magát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná. [...] bűncselekmény alatt a Btk-ban tételezett bármely bűncselekményt kell érteni, tekintet nélkül arra, hogy azt önálló tettességgel, közvetett tettesként vagy részesként (felbújtó vagy bűnsegéd) követte el az érintett, és a megtagadásnál elegendő e tényre hivatkozni”. [„A közigazgatási eljárás szabályai- Kommentár a gyakorlat számára” HVG Orac- Budapest, 2013. Szerk: dr. Petrik Ferenc-355 oldal], illetve [...] A tanúvallomást megtagadhatja az is, aki tanúvallomásával saját magát (önvád tilalma) vagy hozzátartozóját

XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 82. § (1) bekezdésének b) pontjára⁴. Ezek alapján megállapítható, hogy a vallomástételt az egész vallomás tekintetében tagadhatja meg, a relatív kizárási ok fennállásáról is a kérelmező képes dönteni és nem a hatóság. Ezen joga törvényen alapul, így szankcionálni nem lehet, azt nem lehet akként értékelni, hogy az jogellenesen az eljárás elhúzására, illetve a valós tényállás feltárásának megghiúsítására irányul, a megghiúsítását eredményezi.

29. Álláspontja szerint a GVH tévesen von analógiát a közigazgatási eljárás és a büntető eljárás tanúmeghallgatásra vonatkozó szabályai között, amikor a végzésben azt írják a vizsgálók, hogy „*a versenyfelügyeleti eljáráshoz hasonlóan a büntetőeljárásban sincs mód arra, hogy a tanú az önvád elkerülésére hivatkozva...a vallomástételt teljes egészében megtagadja.*” Kifejtette, hogy álláspontja szerint, ha a jogalkotói szándék a Ket. hatálya alá tartozó eljárásokban, a tanú meghallgatásra vonatkozó szabályaiban alkalmazni kívánta volna a GVH által alkalmazni szándékozott jogértelmezést, akkor „az ezzel kapcsolatos kérdésben” kitélt beépítette volna a Ket. 54. §-ának (3) bekezdésébe. Figyelemmel arra, ugyanakkor hogy ezen kitétel a Ket. vonatkozó rendelkezéseibe nem került be, ezért a GVH a Ket. 2. §-ának (2) bekezdésével összhangban nem értelmezheti úgy a Ket. 54. §-ának (3) bekezdését, hogy az eljárásban résztvevők jogai csorbuljanak.
30. Fellebbezésében a kérelmező kifejtette, hogy a GVH által folytatott versenyfelügyeleti eljárás és a büntetőeljárás azonos tényálláson alapul, melyre abból következtetett, hogy a nyomozó hatóság az iratismertetéskor rendelkezésére bocsátotta a nyomozóhatóság és a GVH közötti levelezést. E körben kifejtette, hogy jelenleg nem tudja megmondani, hogy egy tanúvallomáson mely kérdésre adott válasz lehet a büntetőeljárás során releváns így azt a vizsgálók sem tudják megállapítani.
31. A GVH megvalósította a Ket. 4. §-ának (3) bekezdésében írt jogsértést, amikor a fenti jogszabályhelyek figyelmen kívül hagyásával, továbbá a kérelmező alkalmazási jogviszonya ismerete nélkül a GVH minősítő körülményként értékelt egy nem valós tény. A kérelmező ugyanis az Egészségügyi Szolgáltató Zrt.-nél munkaviszonyban és nem köztisztviselői jogviszonyban áll.
32. Végezetül a GVH nem tett eleget a Ket. 5. §-ának (1) bekezdésében írt kötelezettségének. A végzés számos kötelezettséget felsoroló, a végzésben foglaltakat alátámasztani szándékozó jogszabályi helyet és magyarázatot kívánt adni a szankcionálás bizonyítékaként, a tanú felróhatóságának súlyosságát egy valótlan tényre alapozta, ugyanakkor nem hivatkozta be a fellebbezésben behivatkozott Ket. rendelkezéseket, amelyeket az egyenlő bánásmód, a tisztességes eljáráshoz való jog megkövetelt volna.

III.

bűncselekmény elkövetésével vádolná. A hozzátartozó esetében a tanútól függ, hogy kíván-e vallomást tenni. Ha úgy nyilatkozik, hogy tanúvallomást nem tesz, akkor a hatóság nem hallgathatja meg, vele szemben semmilyen szankciót nem alkalmazhat. [...] „Nagykommentár a közigazgatási eljárási törvényhez” című mű Complex Kiadó, Budapest, 2013. Szerk: Barabás/Baranyi/ Kovács

⁴A Be. 82. §-ának (1) bekezdése szerint a tanúvallomást megtagadhatja az, aki a (4) bekezdés esetét kivéve magát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná, az ezzel kapcsolatos kérdésben, akkor is, ha a tanúvallomást az *a*) pont alapján nem tagadta meg,

Jogi háttér

33. A Tpvt. 44. §-a szerint a versenyfelügyeleti eljárásra – az ott írt kivételekkel – a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) rendelkezéseit kell alkalmazni. A Ket. 13. §-a (2) bekezdésének e) pontja alapján a Ket. rendelkezéseit a versenyfelügyeleti eljárásban csak akkor kell alkalmazni, ha az ügyfajta-ra vonatkozó törvény eltérő szabályokat nem állapít meg.
34. A Tpvt. 61. §-ának (1) bekezdése alapján az ügyféllel, az eljárás egyéb résztvevőjével szemben eljárási bírság szabható ki, ha az eljárás során olyan cselekményt végez, vagy olyan magatartást tanúsít, amely az eljárás elhúzására, a valós tényállás feltárásának meghúzására irányul, vagy azt eredményezi.
A Tpvt. 61. §-ának (3) bekezdése szerint az eljárási bírság legkisebb összege ötvenezer forint, legmagasabb összege vállalkozás esetében az előző üzleti évben elért nettó árbevételének egy százaléka, a vállalkozásnak nem minősülő természetes személy esetében ötszázezer forint.
A Tpvt. 61. §-ának (5) bekezdése szerint az eljárási bírságot kiszabó végzését a kötelezett javára a vizsgáló, illetve az eljáró versenytanács hivatalból jogszabálysértés hiányában is módosíthatja.
35. A Ket. 50.§-ának (5) bekezdése szerint a hatóság szabadon választja meg az alkalmazandó bizonyítási eszközt. Törvény előírhatja, hogy a hatóság a határozatát kizárólag valamely bizonyítási eszközre alapozza, továbbá jogszabály meghatározott ügyekben kötelezővé teheti valamely bizonyítási eszköz alkalmazását, illetve előírhatja valamely szerv véleményének a kikérését.
36. A Ket. 53. §-ának (1) bekezdése szerint az ügyre vonatkozó tény tanúval is bizonyítható.
A Ket. 53. §-ának (2) bekezdése szerint a tanúként megidézett személy köteles a meghallgatása végett megjelenni és - a (3) bekezdés *b)* pontjában, továbbá a (4) és (6) bekezdésben meghatározott kivétellel - tanúvallomást tenni.
A Ket. 53. §-a (4) bekezdésének *b)* pontja szerint a tanúvallomás megtagadható, ha a tanú vallomásával saját magát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná.
37. A Ket. 61. §-ának (4) bekezdése alapján az eljárási bírság kiszabásánál a hatóság a jogellenes magatartás súlyát, a felróhatóság mértékét, az érintett vagyoni helyzetét és jövedelmi viszonyait, az eljárási bírságnak ugyanabban az eljárásban történő ismételt kiszabása esetén az előző bírságolások számát és mértékét veszi figyelembe.
38. A Ket. 72. §-ának (2) bekezdésére figyelemmel a végzésnek - ha jogszabály további követelményt nem állapít meg - tartalmaznia kell
- a)* az eljáró hatóság megnevezését, az ügy számát és ügyintézőjének nevét,
 - b)* a jogosult vagy kötelezett ügyfél nevét és lakcímét vagy székhelyét, továbbá az ügyfél által a kérelemben megadott, személyazonosítására szolgáló adatot,
 - c)* az ügy tárgyának megjelölését,
 - d)* a rendelkező részben
 - da)* a hatóság döntését, továbbá a jogorvoslat lehetőségéről, benyújtásának helyéről és határidejéről, valamint a jogorvoslati eljárásról, bírósági felülvizsgálat esetén a tárgyalás tartása iránti kérelem lehetőségéről való tájékoztatást,
 - df)* a kötelezettség teljesítésének határnapját vagy határidejét és az önkéntes teljesítés elmaradásának jogkövetkezményeit, ideértve a fizetési kötelezettséget megállapító döntésben a késedelmipótlék-fizetési kötelezettségről és annak mértékéről szóló tájékoztatást, valamint a 131. § (1a) bekezdés szerinti esetben a közérdekű munkával való megváltás szabályaival kapcsolatos tájékoztatást,

- dg)* a határozatban megállapított fizetési kötelezettség és a fellebbezési illeték vagy díj mértékéről és megfizetésének, lerovásának módjairól szóló tájékoztatást,
- e)* az indokolásban
- ec)* a mérlegelési, méltányossági jogkörben hozott határozat esetén a mérlegelésben, a méltányossági jogkör gyakorlásában szerepet játszó szempontokat és tényeket,
- ef)* azokat a jogszabályhelyeket, amelyek alapján a hatóság a határozatot hozta,
- eg)* a hatóság hatáskörét és illetékességét megállapító jogszabályra történő utalást,
- f)* a döntéshozatal helyét és idejét, a hatáskör gyakorlójának nevét, hivatali beosztását, valamint a döntés kiadmányozójának a nevét, hivatali beosztását, ha az nem azonos a hatáskör gyakorlójával,
- g)* a döntés kiadmányozójának aláírását és a hatóság bélyegzőlenyomatát.

39. A Tpvt. 82. §-ának (1) bekezdés szerint a vizsgálónak, illetve az eljáró versenytanácsnak a versenyfelügyeleti eljárás során hozott végzése ellen külön jogorvoslatnak csak akkor van helye, ha azt a Ket. vagy a Tpvt. megengedi. Ezen törvényhely (2) bekezdése szerint a vizsgáló külön jogorvoslattal megtámadható végzésével szembeni jogorvoslatra a fellebbezés szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a fellebbezést az eljáró versenytanács bírálja el. Az eljáró versenytanács végzésével szemben fellebbezésnek nincs helye, annak bírósági felülvizsgálata kérhető.
40. A Ket. 98. §-a (3) bekezdésének g) pontja szerint az eljárási bírságot kiszabó végzés ellen önálló fellebbezésnek van helye. A Ket. 101. §-ának (1) bekezdése alapján a fellebbezésnek a döntés végrehajtására halasztó hatálya van.
41. A Ket. 105. § (1) bekezdése szerint a másodfokú döntést hozó hatóság a döntést helyben hagyja, megváltoztatja vagy megsemmisíti. Jogszabályban meghatározott esetben a másodfokú döntést hozó hatóság a mérlegelési jogkörben hozott első fokú döntésben meghatározott kötelezettségnél súlyosabb kötelezettséget nem állapíthat meg. Az erre irányuló fellebbezés hiányában is a másodfokú döntést hozó hatóság a fellebbezési eljárásban a teljesítésre új határidőt állapíthat meg, ha ez a fellebbezési eljárás miatt indokolt. A (7) bekezdés szerint a másodfokú döntést hozó hatóság a fellebbezés elbírálása érdekében megküldött iratokat az (1)-(3) bekezdés szerinti döntés meghozatalát követően visszaküldi a döntéssel együtt az első fokú döntést hozó hatósághoz, amely intézkedik a döntés kézbesítése iránt.

IV. Jogi értékelés

42. Az eljáró versenytanács előjáróban megállapítja, hogy a fellebbezést az annak előterjesztésére nyitva álló határidő alatt, az arra jogosult nyújtotta be.
43. Az eljáró versenytanács megállapítja, hogy a fellebbezés az alábbi indokokra tekintettel részben alapos.
44. Az eljáró versenytanács leszögezi, hogy a jogorvoslati kérelmet a versenyfelügyeleti eljárásban alkalmazandó jogszabályok – a Tpvt. és a Ket. – rendelkezései alapján bírálta el. E tekintetben az eljáró versenytanács – jogszabályi felhatalmazás hiányában – nem látott lehetőséget a kérelmező által hivatkozott Be. rendelkezéseinek alkalmazására. Az eljáró versenytanács ennek kapcsán utal a Kúria Kfv.III.39.690/2013/29. sz. ítéletében foglaltakra, amely szerint az Európai Emberi Jogi Egyezmény versenyjogi ügyekben „nem jelenti azt az EJEB joggyakorlata alapján, hogy büntetőeljárást kéne lefolytatni.”

Az eljárási bírság jogalapja

45. Az eljáró versenytanács egyetért a vizsgálókkal, hogy a kérelmező azon magatartása, hogy nem teljesítette a Ket. 53. §-ának (2) bekezdésében írt, hatóság előtti megjelenési kötelezettségét olyan magatartásnak minősül, amely az eljárás elhúzására és a valós tényállás feltárásának megghiúsítására irányult illetve azt eredményezte.
46. A Ket. ezen rendelkezése kógens, ez alól a Ket. semmilyen mentesülési okot nem ad, egyértelműen kijelenti, hogy a tanúként megidézett személy köteles a meghallgatása végett megjelenni.
47. Az esetleges tanúvallomás megtagadási jog sem képez a megjelenési kötelezettség alóli mentesülési jogot. A tanú ezzel a jogával akkor élhet, ha eleget tett megjelenési kötelezettségének, többek között azért, mert előre a kérdések ismeret nélkül nem lehet tisztában azzal, hogy olyan kérdésekre kellene választ adnia, amelyeknek vonatkozásában megtagadási joga áll fenn.
48. A vizsgálók a Vj/28-149/2013. számú idéző végzésben figyelmeztették a tanút arra, hogy a Tptv. 61. §-ának (1) bekezdése értelmében eljárási bírság kiszabására van mód.
49. Bár a vizsgálók felhívták a kérelmező figyelmét a Ket. 53. §-ának (4) bekezdésében szereplő vallomástételi akadályra, ezen jog gyakorlásának lehetőségét a kérelmező alapos indok nélkül akként értelmezte, hogy feljogosítja őt arra, hogy ne tegyen eleget megjelenési kötelezettségének és vallomástételét is a kérdések ismeretére tekintet nélkül megtagadja akadályoztatva ezzel a bizonyítási eljárást és azt, hogy a GVH a Ket. 50. §-ának (1) bekezdése szerinti tényállás tisztázási kötelezettségének eleget tegyen.
50. Az eljáró versenytanács szerint helytállóan állapították meg a vizsgálók, hogy a kérelmező azon magatartása, hogy nem teljesítette azon kötelezettségét, mely szerint a hatóság előtt meg kell jelennie, másrészt ezzel előre és kategorikusan, a feltett kérdések ismerete nélkül tagadta meg a válaszadást az eljárás elhúzását is eredményezte, mivel a vizsgálóknak a kérelmező magatartása folytán újabb eljárási cselekményeket kellett végezniük (például a tanú meghallgatására újabb határnap tűzése).
51. A fentiek alapján a tanú pusztán azzal, hogy szándékosan, a szabályszerű értesítés ellenére nem jelent meg a GVH előtt eljárási bírság kiszabására okot adó magatartást tanúsított. Az eljáró versenytanács álláspontja szerint tanú Ket. 53. § (4) bekezdés b) pontjára hivatkozása alábbiak szerint sem mentesíti őt a megjelenés kötelezettsége alól.
52. A Ket. értelmében a tanúzási kötelezettség magában foglalja a tanú megjelenési, vallomástételi és igazmondási kötelezettségét. Az e törvény logikájával összhangban az önvádra kötelezés tilalma kapcsán a tanú vallomástételének megtagadása kizárólag a vallomástételi kötelezettséget érinti és kizárólag abban a kérdésben, melyben a tanú vallomástételével saját magát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná.
53. Az eljáró versenytanács álláspontja szerint tehát a tanú eleve is csak az olyan kérdésre tagadhatja meg a válaszadást, amelyre adandó válasszal önmagát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná, melyből következően a bűncselekménnyel kapcsolatba nem hozható kérdések vonatkozásában válaszolnia is kell, tehát ebből adódóan meg is kell jelennie.
54. A fenti rendelkezés alapján nyilvánvaló az, hogy a tanú a kérdés elhangozása előtt nincs abban a helyzetben, hogy eldöntse azt, hogy jogosult-e a válaszadás megtagadására, így nincs lehetősége arra, hogy a vallomástételt a tanú egészében tagadja meg.
55. Az Európai Emberi Jogi Bíróság (továbbiakban: EJEB) gyakorlata is azt mutatja, hogy az önvádra kötelezés tilalma nem abszolút jog, az EJEB gyakorlatából említhető, hogy a „hallgatás joga” nem terjed ki azokra a bizonyítékokra, amelyek a terhelt akaratától

független bizonyító ereje van, vagyis már meglévő iratokra, vérmintára, szövetmintára,⁵ titokban készített hangfelvételre⁶.

56. Az Európai Unió Bizottságának Antitröszt eljárásokkal kapcsolatos kézikönyve⁷ szintén az egyes kérdések önvádra kötelezéssel kapcsolatos tilalom szempontjából történő megengedhetőségéről beszél és nem annak a lehetőségéről, hogy a megkérdezettek teljes egészében megtagadhatják a vallomástételt, mely szintén a támadott végzésben kifejtett vizsgálói álláspontot támasztja alá.
57. Az előbbieken túlmenően a Törvényszék jogerős ítéletében kiemelte, hogy „*a hivatkozott teljes hallgatáshoz való jog elismerése túlmenne azon, ami a vállalkozások védelemhez való jogának biztosításához szükséges, és indokolatlanul akadályozná a Bizottságot az EK-Szerződés 89. cikke (jelenleg, módosítást követően EK 85. cikk) értelmében fennálló azon feladatának végrehajtása során, amely szerint biztosítania kell a közös piacon a versenyszabályok betartását. Ebből következik, hogy valamely, a 17. rendelet 11. cikkének (5) bekezdése alapján kiadott, információkérő határozat címzettjeként szereplő vállalkozást csak akkor illeti meg a hallgatáshoz való jog, amennyiben olyan válaszok adására kötelezik, amelyekkel elismerné a jogsértés meglétét, melynek bizonyítása a Bizottság feladata (az Orkem-ügyben⁸ hozott ítélet 35. pontja).*” Ezen ítélkezési gyakorlat a későbbiekben is megerősítésre került, mely alapján a Bizottság arra kötelezheti a vállalkozást, hogy az ezen intézmény által ismert tényekről minden szükséges információt megadjon, de nem kötelezheti a vállalkozást olyan válaszadásra, amely révén ez utóbbi kénytelen lenne elismerni azon jogsértés tényét, amelynek bizonyítása a Bizottság feladata⁹. (a 374/87. sz., a C-204/00. P., C-205/00. P., C-211/00. P., C-213/00. P., C-217/00. P. és C-219/00. P. sz., Aalborg Portland és társai egyesített ügyekben 2004. január 7-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-123. o.] 61. és 65. pontja, valamint a C-65/02. P. és C-73/02. P. sz., ThyssenKrupp kontra Bizottság ügyben 2005. július 14-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-6773. o.] 49. pontja).
58. A versenyjogban különösen a kartell eljárásokba figyelemmel annak titkos jellegére és az ügyfelek azon törekvésére, hogy lehetőleg minél kevesebb irati bizonyíték kerüljön a hatóság birtokába az egyik legfontosabb bizonyítási eszköz lehet a tanú vallomása. Amennyiben a közigazgatási hatósági eljárásban az önvádra kötelezés tilalmára hivatkozással a kérdések, illetve azon tények ismerete nélkül, melyet a hatóság a tanúval kíván bizonyítani megtagadható lenne az egész tanúvallomás-tétel, úgy az ellehetetlenítené a versenyfelügyeleti eljárás egyik fontos tényállás feltárási eszközét, a tanúmeghallgatást, mivel azon közbeszerzési kartell ügyekben, amelyekben büntetőeljárás is folyamatban van, a büntetőeljárások valamennyi terheltje megtagadhatná a teljes vallomástételt.
59. Az önvád kapcsán a tanút a közigazgatási eljárásban megillető jogok értelmezésekor nincs értelme szélesebb megközelítést alkalmazni, mint magában a büntető eljárásban, Önmagában azonban az a körülmény, hogy valaki egy büntetőeljárásban terhelt, nem jelenthet kibúvót a közigazgatási eljárásban a tanúzási kötelezettség alól, hiszen ez két különböző eljárásjogi helyzet (és két különböző eljárás is).

⁵ Tirado Ortiz and Lozano Martín v. Spain (dec.), 43486/98, 22 June 1999

⁶ P.G. and J.H. v. the United Kingdom, 44787/98, 25 September 2001

⁷ European Commission Antitrust Manual of Procedures, Internal DG Competition working documents on procedures for the application of Articles 101 and 102 TFEU, March 2012, Module 6, 76-82.

⁸ az Orkem kontra Bizottság ügyben 1989. október 18-án hozott ítélet [EBHT 1989., 3283. o.] 34 és 35. pontja;

⁹ a 374/87. sz., a C-204/00. P., C-205/00. P., C-211/00. P., C-213/00. P., C-217/00. P. és C-219/00. P. sz., Aalborg Portland és társai egyesített ügyekben 2004. január 7-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-123. o.] 61. és 65. pontja, valamint a C-65/02. P. és C-73/02. P. sz., ThyssenKrupp kontra Bizottság ügyben 2005. július 14-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-6773. o.] 49. pontja), , C-407/04 P. sz. ügy Dalmine SpA kontra az Európai Közösségek Bizottsága ítélet [EBHT 2007 I-00829],

60. Megjegyzi az eljáró versenytanács, hogy a vizsgálóknak szükséges állást foglalni abban, hogy adott meghallgatáson, mi az a kérdés, amire az adott meghallgatott a válaszadást megtagadhatja az önvádra kötelezés tilalmából kifolyólag. Ellenkező esetben a valós tényállás feltárásában ellenérdekű tanú abba a helyzetbe kerülne, hogy képes lenne ellehetetleníteni a versenyfelügyeleti vizsgálatokat.
61. Bár a kérelmező hivatkozik dr. Petrik Ferenc által szerkesztett „A közigazgatási eljárás szabályai- Kommentár a gyakorlat számára”¹⁰ című szakirodalomra ugyanakkor e körben megjegyzendő, hogy a tanúvallomás egészének megtagadásával kapcsolatos kérdésben nincs egységes „jogirodalmi” vagy „jogtudományos” álláspont, hiszen egy másik, kérelmező által is hivatkozott „Nagykommentár a közigazgatási eljárási törvényhez” című mű¹¹ a vizsgáló által kifejtett érvelést erősíti meg az alábbiak szerint „*az sem várható el, hogy valaki **olyan kérdésben tegyen tanúvallomást, amelyről tudja, hogy vallomásával saját magát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná.***”

Kapcsolattartási móddal kapcsolatos kifogások

62. A kérelmező szerint a GVH jogszabályellenesen állapította meg, hogy az általa választott kapcsolattartási mód jogszabályba ütköző és távolmaradása jogellenes, figyelemmel arra, hogy távolmaradását postai úton előzetesen jelezte betartva a Ket. 28/A §-ának vonatkozó rendelkezéseit.
63. Az eljáró versenytanács szerint a kérelmező állításától eltérően az eljárási bírságot kiszabó végzés nem a kapcsolattartási mód jogszabály-ellenességét állapítja meg, hanem azt mondja ki, hogy a kérelmezőnek a távolmaradását kimenteni igyekvő nyilatkozata nem tekinthető alaposnak és elégségesnek, mivel a tanúnak nem állt jogában az összes feltett kérdés megválaszolásától megjelenési kötelezettségének az elmulasztásával előre elzárkózni és a nyilatkozattételt – a kérdések ismerete nélkül – általában véve megtagadni. A Ket. kapcsolattartásra vonatkozó szabályai, meghatározzák azokat a módszereket, melyekkel a hatóság és az ügyfél (eljárás egyéb résztvevője) kapcsolata megvalósulhat e körben tehát helyesen járt el a kérelmező amikor postai úton küldte meg a GVH részére a tájékoztatását ugyanakkor azt hagyta figyelmen kívül, hogy a kapcsolattartás formájának a megválasztása egy formális/technikai kérdés és egyébként nem terjed ki arra, hogy a személyes meghallgatás helyett a tanú postai úton küldött levelében kifejtett indoklásra tekintettel ne tegyen eleget a Ket. 53. §-ának (2) bekezdésében foglalt kötelezettségének, hiszen ezzel meghíúsítaná a hatóság Ket. 50. §-ának (5) bekezdésében foglalt azon jogát, hogy a bizonyítási eszköz alkalmazását szabadon válassza meg.

Kérelmező munkaviszonyával és vagyoni helyzetével kapcsolatos érvek

64. A kérelmező szerint az eljárási bírságot kiszabó végzés 8. oldalán téves ismeretükre tekintettel azt súlyosító körülményként értékelték a vizsgálók, hogy a kérelmező köztisztviselő, közben pedig a kérelmező munkajogi jogviszonyban alkalmazottként dolgozik az Egészségügyi Szolgáltató Zrt.-nél.
65. A vizsgálók a kérelmező munkaviszonyával kapcsolatos információkhoz az eljárás során keletkezett tanúmeghallgatási jegyzőkönyvekből jutottak.
66. Azonban ez a megállapítás csak a múltra vonatkozóan állta meg a helyét, ugyanis a kérelmező – a fellebbezéséből megállapíthatóan – munkahelyet váltott és már munkavállalóként áll foglalkoztatási jogviszonyban.

¹⁰ HVG Orac- Budapest, 2013. Szerk: dr. Petrik Ferenc-355 oldal

¹¹ Nagykommentár a közigazgatási eljárási törvényhez Complex Kiadó, Budapest, 2013. Szerk: Barabás/Baranyi/Kovács

67. Tekintettel arra, hogy a vizsgálók ténylegesen nem tárták (a tanú távolmaradása miatt nem is tárhatták) fel a tanú személyi körülményeit (többek között foglalkozási jogviszonyát és vagyoni helyzetét), így a korábbi más tanúvallomási jegyzőkönyvekből nem hivatkozhattak volna arra, hogy a kérelmező köztisztviselő, a GYEMSZI vezető állású dolgozója.
68. Erre való tekintettel súlyosító körülményként sem értékelhették volna azt, hogy a kérelmező köztisztviselő, a Gyemszi vezető állású dolgozója, illetve nem hivatkozhattak volna arra, hogy a tanú vagyoni helyzete, alapján állapították meg a bírság összegét.

A bírság csökkentése

69. Az eljáró versenytanács megállapította, hogy a vizsgálók két súlyosító körülményt (a kérelmező munkaviszonyát és vagyoni helyzetét) tévesen vettek figyelembe a bírságösszeg meghatározásakor. Azonban egyebekben a vizsgálók a Ket. 61. §-ának (1) bekezdésének és a Tptv. 61. §-ának (3) bekezdésének előírásait betartva, a GVH rendelkezésére álló adatok alapján határozták meg a kiszabott bírság mértékét.
70. A fentiek alapján, figyelemmel a két súlyosító körülmény kiesésére, az eljáró versenytanács a Tptv. 61. §-ának (3) bekezdése alapján kiszabható legkisebb összegű bírságra (50.000 forint) tartotta indokoltnak módosítani a bírság összegét.

Az eljárási bírságot kiszabó végzés hiányosságai kapcsán felhozott érvek

71. A kérelmező szerint az eljárási bírságot kiszabó végzés nem hivatkozta be a jogorvoslati kérelemben behivatkozott Ket. rendelkezéseket, amelyeket az egyenlő bánásmód, a tisztességes eljáráshoz való jog megkövetelt volna, így a GVH nem tett eleget a Ket. 5. § -ának (1) bekezdésében írt kötelezettségének. E körben az eljáró versenytanács megjegyzi, hogy az eljárási bírságot kiszabó végzés a Ket. 72. §-ának (2) bekezdésében felsorolt valamennyi kötelező elemet tartalmazza.
72. A Tptv. 61. § szerinti eljárási bírság összegét a vizsgáló a Ket. 61. § (4) bekezdésben meghatározott szempontok mérlegelésével kell, hogy megállapítsa. A Ket. 72. § (1) bekezdés ec) pontja a Ket. 72. § (2) bekezdésére figyelemmel továbbá azt a kötelezettséget is a vizsgálóra rója, hogy a Ket. 61. § (4) bekezdés szerinti szempontokat a végzés indokolásában úgy mutassa be, hogy abból az említett törvényi mérlegelési szempontok bírságösszeg megállapítására való közrehatása kitűnjék.
73. Az eljárási bírságot kiszabó végzésben a vizsgálók részletesen kifejtik, hogy a Ket. 61. §-ának (4) bekezdése alapján a jogellenes magatartás súlya, a kérelmező felróhatósága és a kérelmező vagyoni jövedelmi helyzet kapcsán, mely szempontokat vettek figyelembe (lásd a vizsgálók végzésének 7. és 8. oldalait) az eljárási bírság kiszabásakor.
74. Megjegyzi továbbá az eljáró versenytanács, hogy a vizsgálók eljárási bírságot kiszabó végzése tartalmazza, hogy a Tptv. 44. §-ának (1) bekezdése értelmében a versenyfelügyeleti eljárásra – a törvényben meghatározott szűk körű kivételtől eltekintve – a Ket. rendelkezéseit kell alkalmazni, melyből az következik, hogy a Ket. a végzésben fel nem sorolt, és a kérelmező által hiányolt rendelkezései ugyanúgy alkalmazandóak a versenyfelügyeleti eljárásban függetlenül attól, hogy a vizsgálók végzése ezen alapvető rendelkezéseket nem tartalmazza. A fentiekén túl a Ket. 72. §-ának (2) bekezdése értelmében egyébként nem is kellett, hogy tartalmazza, mert a vizsgálók az eljárási bírságot kiszabó végzésüket a Tptv. 61. §-ának (1) bekezdésére alapozva hozták, mely törvényhelyekre való hivatkozást a végzés tartalmazza.

Összegzés

75. A fentiek alapján az eljáró versenytanács a végzést a Ket. 105. § (1) bekezdése alapján a kiszabott bírság és a kérelmező foglalkoztatási jogviszonya kapcsán tett megállapítása

tekintetében módosította, míg a felróhatóság tekintetében értékelt köztisztviselői jogviszony, a bírság összege kapcsán értékelt vagyoni és vezető alkalmazotti helyzet tekintetében megsemmisítette, egyebekben pedig helyben hagyta.

V.

Egyéb eljárási kérdések

76. A Tpvt. 48. §-ának (1) bekezdése alapján az eljáró versenytanács döntéseit háromtagú vagy öttagú tanácsban hozza meg. A Tpvt. 48. § (2) bekezdése szerint, ha e törvény eljáró versenytanácsot említ, azon az (1) bekezdésben meghatározott tanácsot kell érteni. Egyéb esetekben a vizsgáló vagy az eljáró versenytanács tagja egyedül is eljárhat.
77. A GVH hatásköre a Tpvt. 45. §-án, illetékessége pedig a Tpvt. 46. §-án alapul.
78. A jogorvoslati jogra vonatkozó rendelkezés a Ket. 98. §-ának (3) bekezdésén és a Tpvt. 82. §-ának (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2014. július 3.

dr. Kőhalmi Attila s.k.
előadó versenytanács tag

Dr. Tóth András s.k.
a Versenytanács elnöke
versenytanács tagként eljárva

dr. Ruzshtiné dr. Juhász Dorina s.k.
versenytanács tag

Kiadmány hitelül: